

เมียวดี...เมืองนี้มีดีอะไร

ฉัตรพงศ์ ดันติมณีวัฒน์ (kulachatrakul@gmail.com)

Chief Marketing Officer บริษัท มาร์เก็ตติ้งได้อ็อกไซด์ จำกัด

ผมได้มีโอกาสเดินทางดูงานเขตเศรษฐกิจพิเศษแม่สอด - เมียวดี โดยได้รับจดหมายเชิญจากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 1 และ 2 ร่วมกับหอการค้าจังหวัดตากในการเดินทางและเอื้อเพื่อข้อมูลแก่บรรดาที่ปรึกษาธุรกิจ อันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ประกอบการในอนาคตในการที่จะนำข้อมูลการค้าชายแดนออกเผยแพร่และกำลังหาช่องทางการค้าในเขตเศรษฐกิจพิเศษดังกล่าว ใช้เพียงบัตรประชาชนไทยเพื่อขอออก Boarding Pass เสียค่าใช้จ่าย 40 บาทคล้ายๆ กับแม่สาย-ท่าขี้เหล็ก แต่เราจะต้องแจ้งตำรวจตรวจคนเข้าเมืองของเมียนมาร์ว่าจะเดินทางไป ณ ที่ใด ไปทำอะไรในระยะไม่เกิน 20 กม. แต่ถ้าจะค้างคืนต้องใช้ Passport เท่านั้น โดยไม่ต้องทำการขอ VISA ด้วยเงื่อนไข AEC ในปัจจุบัน เราจะสามารถเข้าไปได้ถึงเมืองผาอัน กรอกะเร็ก เมาะละหม่าง ย่างกุ้งและมันตะเลยก็ได้เลย แต่ถ้าเป็นชาวต่างประเทศจะสามารถใช้เมียนมาร์เป็นทางผ่านไปยังประเทศที่สามได้โดยใช้ Passport แต่การเดินทางครั้งนี้เราแจ้งว่าเราจะไปดูงานเขตเศรษฐกิจพิเศษเมียวดีเท่านั้นจึงใช้แค่ Boarding Pass ข้ามสะพานด้วยการเดินเท้าหรือรถยนต์ก็ได้แต่ต้องไม่ลืมเปลี่ยนเลนไปวิ่งทางขวาที่กลางสะพาน โดยเฉพาะที่เมืองเมาะละหม่างนั้นติดกับชายทะเล เป็นแหล่งอาหารทะเลชั้นดี นับว่าเป็นโอกาสอันดีของชาวภาคเหนือที่ชายทะเลอยู่ห่างจากประเทศไทยไม่ถึง 200 กม.

หากเปรียบเทียบความเติบโตทางเศรษฐกิจกันแล้วพบว่าฝั่งชายแดนแม่สอดเจริญกว่าเมียวดีมาก เพราะมีห้างสรรพสินค้าต่างๆ อาทิ โรบินสัน , Mega , โลตัส , แมคโคร โดยคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ได้เข้ามาจัดระเบียบเมืองแม่สอดจนเรียบร้อย ซึ่งทำให้การเจริญเติบโตในธุรกิจบางประเภทต้องชะงักลงไป อีกทั้งยังมีกฎระเบียบต่างๆ มากมายทำให้การลงทุนต่างๆ ต้องชะงักลงชั่วขณะหนึ่ง ในขณะที่ฝั่งชายแดนเมียวดี เกิด "เมียวดีคอมเพล็กซ์" ขึ้น ซึ่งเป็นของนักลงทุนไทย ที่รวมเอาแหล่งคาสิโน ร้านอาหารและ Duty Free แล้วคนไทยก็ไปซื้อกลับบ้านมาในปริมาณที่ถูกจำกัด แม้ว่าในเขตเมียวดียังมีการจัดการที่ไม่ค่อยเป็นระเบียบเท่าไรนักแต่ก็จัดได้ว่าเจริญรุดหน้าไปกว่าฝั่งไทยในด้านของสิ่งปลูกสร้างที่เรียกว่าเขตโรงงาน ย่านการค้า (Trade Zone) จุดถ่ายสินค้า หมู่บ้านจัดสรรและสถานีบริการน้ำมันขนาดใหญ่ แต่การซื้อขายที่ดินก็ผูกขาดเฉพาะนักธุรกิจบางคนเท่านั้น เพราะเขาใช้อิทธิพล ใช้การรู้จักกันของนักการเมืองท้องถิ่นกับทหารและการไว้เนื้อเชื่อใจส่วนบุคคลตลอดจนใช้ "เงิน" เป็นหลัก "กฎระเบียบพุดกันที่หลังถ้ามีเงินแล้วจะจ่ายเอง" (เหมือนไทยในอดีตที่ความเจริญมาพร้อมกับพวกพ้องและเงินตรา)

สินค้าไทยถูกล่าเลียงข้ามฝั่งมาขายที่เมียวดี 100% แทบไม่เห็นการขนส่งสินค้าจากฝั่งเมียนมาร์เข้ามาขายแดนไทยฝั่งแม่สอดเลย จะมีก็แต่เพชรพลอยเป็นเม็ดซึ่งผ่านการเจียรระหนึแล้ว พลอยก้อนใหญ่ๆ มักไม่ค่อยมี เนื่องจากถูกเจียรระหนึที่ฝั่งเมียวดีแล้วหอบข้ามแม่น้ำเมยเข้ามาแบบหนีภาษี ที่ตลาดริมแม่น้ำเมยจึงมีตลาดอัญมณีหลายเจ้า การขนส่งจากประเทศไทยนิยมทางรถยนต์ รถติดกันยาวเหยียดทุกวันทั้งบนสะพานตลอดแนวถนนท่าสายลวด สินค้าส่วนใหญ่เป็นสินค้าอุตสาหกรรมเบาเช่น น้ำมัน เครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องจักรกลการเกษตร สินค้าก่อสร้างมากมาย สินค้าอุปโภค บริโภค น้ำตาลทราย ผงชูรส น้ำมันพืช ของใช้ในครัวเรือน สินค้าในกลุ่มสหพัฒน์ทั้งหลาย ฯลฯ เครื่องใช้มือถือที่ผูกขาดย่านความถี่บริเวณนี้ คือ Telenor (Dtac) แต่ถ้าขับรถเข้ามาก็จะ Roaming อัตโนมัติในระยะ 1-2 กม. ซึ่งทำให้เราต้องไปใช้ความถี่ของเมียนมาร์ มูลค่าที่ดินฝั่งนี้ไร่ละ 1 ล้านบาทเศษๆ และมีแนวโน้มจะเพิ่มสูงขึ้นด้วย เมื่อเราขับรถเข้าไปประมาณ 5 กม. จะเห็น Myawady Trade Zone ซึ่งเป็นจุดขนถ่ายสินค้า รถขนส่งจะเข้ามาถ่ายสินค้ากันที่นี่ ด้วยสาเหตุจากหนทางคมนาคมที่ไม่สะดวกอีกทั้งยังสงวนอาชีพขนส่งไว้ให้ผู้ประกอบการด้วย

อย่างไรก็ตามมียังมีหลายมาตรฐานในการซื้อขาย นับว่ายังสับสนอยู่มากถ้าจะทำการค้าชายแดนไทยกับเมียวดี ควรศึกษาเกี่ยวกับกฎระเบียบของทั้งสองประเทศตามแนวชายแดนซึ่งแตกต่างกันอยู่มาก แม้ว่า AEC จะเดินทางมาจนถึง

วันนี้แล้วเรื่องระเบียบเหล่านี้ยังไม่ค่อยชัดเจนเท่าไรนัก แล้วเราจะค้าขายกันภายใต้กรอบ AEC ได้อย่างไรจึงเป็นเรื่องที่ต้องวิพากษ์กันยามที่ AEC กำลังคืบคลานเข้ามา
